

Minnet av

GEORG HVISTENDAHL

1 febr, 1946.

Luk 10074

100079

Jeg har ikke lenger noen tillid til den kristne kirke paagrunn av prestenes holdning under og etter krigen. Ikke fordi de hadde en avvigende politisk oppfattning, men fordi de deltok i og støttet hatspropagandaen og godkjente løgner og endog snikmord som kampmiddel. De fornektet kristendommens høieste bud, kjærligheten, for sine verdslige interesser. De bestod ikke prøven. De talte med to tunger og etter kapitulasjonen skrøt de offentlig av alt sammen uten blusel.

Vi husker den presten som under krigen negtet å begrave en snikmyrder, lensmann. Han negtet ogsaa å heise flagget paa halv stang i samme anledning. Han heiste det paa hel stang og hans frue satte opp alle vinduer i prestegaarden og spilte aving paa piano da likfølget gikk forbi. De nektet å vie N.S. medlemmer.

At kirkens første mann biskop Berggrav er en hatets apostel i sit hjerte viste hans hatefulde brosjyre "Folkedommen over N. S." som er spredt over det hele land. Han drepte den gamle skuespillerinne Hilda Fredriksen. Hun hadde bodd i 20 aar paa en stiftelse. Etter kapitulasjonen fikk hun et brev fra Berggrav hvori han meddelte hende, at hun maatte komme seg ut, da hun var uverdigg til å bo der. Hun tok da sit eget liv.

Jeg har selv lest i en dansk avis en artikkel av domprost Hygen lenge før Quisling ble dømt, hvor overskriften med store bokstaver var "QUISLING MAA DØ!"

En prest her skrev like etter kapitulasjonen en avisartikkel som oste av hat. Den samme prest tjenstgjorde ved det politiske kvinnefengsel. Her berøvet han en eldre frue forstanden ved straks å si til hende: "De maa være klar over at alt blir tatt fra Dem og De faar aldrig se Deres hjem igjen." Hun er naa paa Gaustad. Aldeles gal. Hun gaar alltid å sier: "Presten har sagt det, presten har sagt det." Den samme prest spurte saa sent som i oktober min egen datter som laa som fange paa sykehus hvorfor hun ikke hadde brutt med sin far. Han fikk det svar: Fordi det staar skrevet: du skal hedre din far og din mor etc. Hertil svarte presten: Ja jeg hadde brutt med min far. Og da hun uttrykte sin glede over at hennes far ikke var arestert svarte han: "Åa han kan da bli arestert ennaa". Dette er altsaa den kristne sjelesørger. Den samme prest hadde kjøpt et spisestuemøblement av en mann som rømte til Sverige. Da mannen kom tilbake negtet presten å utlevere ham møblementet til samme pris. Derimot innbød han ham til å besøke ham saa ofte han vilde, saa kunde han ialfald se møblementet".

En annen prest her hadde religionstime i gymnasiet. Tema: om å elske sin fiende. Presten: Skal vi elske Tyskerne? Rop fra klassen: Nei! Skal vi elske Nazistene? Rop fra klassen: Nei! Presten: Nei med å elske sin fiende maa vel bibelen her mene rettfærdighet og STRAFF!

Da presten paa Ilebu første gang skulde holde gudstjeneste for frontkjemperne var han ledsaget av to mann med maskinpistolene i anlegg.

En frontkjemper betrodde samme prest at han matte gifte seg og bad presten om å ordne det. Presten svarte at det var bedre at han fikk en lege til å fordrive fosteret, for at det ikke skulde fødes barn etter en frontkjemper.

Ovenstaaende er bare noen eksempler, men de viser at kirke og kristendom er to forskjellige ting. Jeg har derfor lenge tenkt paa å melde meg ut af statskirken. Jeg har ennaa ikke gjort det av hensyn til min kone, men jeg anser meg for å staa fritt i å maatte senere.

Presten Brennhovd har opplyst i en preken at en annen prest har sagt til kvinnelige politiske fanger: at for de som har staatt paa den gale side under krigen gis det ingen naade.